

אלי דסה, העולם הזה



אירים מרקוביץ:

„ארצות-הברית מחמירה את מדיניות ההפלות!“

ביום הראשון התקיימה מול בניין הוועד הפועל בתל-אביב, ביוזמת התנועה הפמיניסטית, הפגנה „למ-ען זכות האשה על מריותה“.

מה מטרת ההפגנה, מדוע דווקא עכשיו, שאלתי את איריס מרקוביץ, מרכזת התנועה הפמיניסטית ומיוזמת מות ההפגנה.

בהפגנה השתתפו כמה אירגונים, ויתכן שיש גם הברל במטרת. המטרה שלנו, של התנועה הפמיניסטית, זה להעלות מחדש את עניין ההפלות על סדרהיום הציבורי, ולהפוך את ההפלה לחופשית, חינם לכל אשה. יש היום נטייה של כל מיני גורמים ממשלתיים ואחרים להיטפל לוועדות המאשרות הפלות, ולגרום לכך שיהיה יותר קשה להגיע אליהן, ושהן יאשרו פחות הפלות.

● ומה השיבות העיתוי?

בושינגטון התקיים ביום הראשון מיצעד של האירגון הפמיניסטי בעניין ההפלות. הן מארגנות תמיכה בכל העולם.

● כך שביום הראשון התקיימה הפגנה דומה בכל העולם?

כן. אנחנו עומדות איתן בקשר, וקיבלנו מהן מידע על

הפגנות

מדיניות הממשלה האמריקאית, המכתיבה למדינות המקבלות סיוע מארצות-הברית להחמיר במדיניות ההפלות, להגביל ולמנוע אותן.

● ואיך, באמת, המצב בארץ?

נמסר לי, למשל, שבכיתחולים מאיר אין ועדה לאישור הפלות, וגם לא נמסר לפונות שיש להן אפשרות לפנות לכל ועדה. חשוב לציין שאשה לא חייבת לפנות לוועדה באיזור מגוריה. היא יכולה לפנות לכל ועדה בארץ, ואם ועדה אחת לא מאשרת, היא יכולה לפנות לוועדה אחרת.

● מדוע אתן מפגינות מול הוועדה-הפועל דווקא?

כי אנחנו רואות בשאלה הזאת שאלה פוליטית, ושם כרגע מתרחשת הפעילות הפוליטית. הפנייה שלנו היא למי שמחליט על החוקים.

● והאם הפגנה יחידה יכולה לעזור?

ההפגנה הזאת היא רק אחת מתוך סדרה. אנחנו מתכוונות להתחיל בפעילות אינטנסיבית בכיוון הזה. אנחנו מתכוונות לעמוד על המישור בכל הנוגע לוועדות, וכל צעד שיעשה להגביל את פעולתן יזכה בתגובה מצידנו. (אורית רובבל)



ורדה שילה:

„בפוליטיקה הנימוסי חשובים עוד הרבה יותר!“

קודם כל היה חוסר-ודאות דיפלומטי. אחר-כך הודיעו בכל כלי-התיקשורת שבוש לא יפגוש את יצחק שמיר. עברו שלוש שעות של עלבון בישראל, אשר במהלכן, כנראה, הוסבר לנשיא ארצות-הברית שזו תהיה פגיעה ביחסי שתי המדינות. ואז יצאה הודעה חדשה: הנשיא בוש יקבל את ראש-הממשלה שילה.

ביום רביעי הם ייפגשו. האם יש צורך להזכיר את הנושא או להתעלם משלוש השעות? פניתי אל ורדה שילה, יועצת לתדמית ונימוסים בחברה ובעסקים, מנחה של קורסים לפוליטיקאים ולדיפלומטים, ושאלתי אותה איך אפשר לצאת בשיחה הראשונה בין שני האישים, מהמועקה שנוצרה.

אני מניחה שאם השיחה הפוליטית תתחיל מיד, בוש יתעלם מהעניין, וכך יעשה גם שמיר. אבל אם תינתן להם שהות קצרה לסמלטיקה, אני חושבת שבוש היה עושה טוב

דיפלומטיה

אילו היה אומר משהו כמו „אני מצטער שהדברים התגלגלו כמו שהתגלגלו, אבל אני שמח שאתה פה.“ מישפט כזה יכול להפיג את המתח בין שניהם.

● יש הברל גדול בין נימוסים של אדם לחברו לבין נימוסים דיפלומטיים?

כמובן. בעצם, בפוליטיקה גיבוי-הנימוס הם מאוד משמעותיים. בין אנשים רגילים, אחרי פגישה אחת, אם את מהי ליטה שהאיש לא מוצא חן בעיניך, אין לך בעייה שלא לפגוש אותו שוב. בעסקים או בפוליטיקה יכול להיווצר מצב שתצטרכי לפגוש הרבה מאוד פעמים את האיש שלא מוצא חן בעיניך, ועל כן, ההתנהגות שלו ושלך תקבע הרבה מאוד. שלא לדבר עלייך שגם האנשים עצמם עוסקים בשני מי שורים, ולא אחת ראינו פוליטיקאי אחד צועק מעל בימה ואומר ריברילעג על פוליטיקאי אחר, וחמש דקות אחרי זה הם שותים ביחד קפה במיונן ואומרים זה לזה „דידי“.

● מה שאת אומרת הוא שהנימוס בעסקים ובי פוליטיקה חשוב עוד הרבה יותר מהנימוס בין אדם לחברו?

אני לא יודעת אם חשוב יותר, אבל כאן כמעט ואי אפשר להתעלם ממנו. (דניאלה שמי)



רותי גרינשלג:

„העיניים הגדולות של הילדים ימלאו עגלות!“

עורו ההורים. הנה זה הגיע. הנהלת „שקם“ מצאה לעצמה את הפיתרון בהא-הידיעה, כדי להמריץ את המכירות. מזה כמה שבועות החלו ב„שקם“ לתת לציבור-הקונים הנאמן עגלות קטנות, מותאמות במיוחד לגודל ילדים. ההנהלה רואה בכך מחווה יוצאת-דופן לציבור ההורים. לא די בכך שמסע-קניות עם ילדים מעלה את הקנייה בעשרות אחוזים, עכשיו עושים את זה מסודר. עגלה לילד, עגלה להורה. כל אחד בוחר לעצמו את המוצרים הנראים לו. בסוף מגיעים ביחד לקופה. ומי משלם? „שקם“? לא. ההורים.

רותי גרינשלג, אמא לקרן בת 5 וירון בן 4, מה דעתה?

צרכנות

במילא, טיולי-קניות עם ילדים הוא הרבה יותר גרוץ ממסע-אלונקות של נולנו. בכל פעם, כשאני נאלצת ללכת עם הילדים לקניות, אני קונה להם הרבה יותר ממה שהתכוונתי בהתחלה. רק הבושה של הצעקות והבכי, יחד עם מבטי-הכוב של הקונים האחרים, מאלצת אותי להסכים. אבל לעשות את זה ממוסד נראה לי פשוט נורא.

● למה?

הרי הכסף הוא לא של הילדים. אנחנו, ההורים, צריכים לשלם. זה יופי לשקם. שהם חושבים שזו הדרך לתת לילדים להתבטא. אבל, העיניים הגדולות של הילדים יצליחו למלא את העגלה בדיוק כפי-שבו של שורת-מרפסם אחת.

● ומבחינה חינוכית?

אסור לתת לילדים דברים שאי אפשר לעמוד בהם. לילדים אין מושג של כסף. עבורם חמישה שקלים או 50 שקלים הם הייגויה. האווירה בארץ היא כזו, שלילדים מותר וצריך לתת ללא גבולות. אחרת ההורה נחשב כמקפח. לספק את רצונות הילד ללא גבול הוא דבר פסול מיסודו. לתת לכך גושפנקה רישמית, בצורת עגלות-קנייה מיוחדות, נראה לי כשערווריה. (שרית רום)